

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **A. B.**, bývajúcej v B., proti žalovanému **Okresnému súdu Galanta**, so sídlom v Galante, Mierové námestie č. 1, **o zaplatenie 6.318,45 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 12 C 259/2004, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29. septembra 2011 sp. zn. 16 Co 217/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Zvolen rozsudkom zo 16. marca 2011 č.k. 12 C 259/2004-335 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi 238,50 Eur a sumu 660,45 Eur, všetko s 9 % úrokom z omeškania od 9. júla 2004 do zaplatenia a tiež nahradiť jej trovy konania vo výške 379,60 Eur do troch dní a vo zvyšku žalobu zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že pri riešení zásadnej právnej otázky, či žalobkyňa počas obdobia dočasne pozastaveného výkonu funkcie sudcu mala alebo nemala chodiť do práce, či teda mala pracovať podľa príkazov predsedu súdu, či jej za takú prácu prináleží odmena vo väčšom rozsahu ako základný funkčný plat sudcu v jej zaradení a či jej z tohto titulu prináleží vydanie bezdôvodného obohatenia, ako aj ďalšie mzdové nároky, vychádzal z názoru predsedu pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky, z ktorého vyplýva, že žalobkyňa počas obdobia dočasne pozastaveného výkonu funkcie sudcu nemala povinnosť chodiť do práce a nemala pracovať podľa príkazov predsedu súdu. Pokiaľ žalobkyňa na ústny príkaz predsedu súdu podávala v uvedenom období pracovné výkony spočívajúce v administratívnych úkonoch v jednotlivých veciach v súdnych spisoch, robila tak na základe toho, že si príkaz predsedu osvojila. Pokiaľ aj bez ďalšieho príkazu predsedu žalobkyňa vykonávala práce napriek

pozastaveniu výkonu funkcie sudcu, robila tak dobrovoľne. Výkon tejto práce mala krytý doplatením do plného funkčného platu sudcu za inkriminované obdobie. Pokiaľ vykonávala administratívne práce sudcu na tom istom súde v prejednávaných veciach a bola jej doplatená mzda do výšky 100 % výšky funkčného platu sudcu, priznanie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia by bolo obchádzanie ustanovení zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediach v znení účinnom do 31. októbra 2003 a boli by porušené aj dobré mravy vo vzťahu k etickým princípom výkonu sudcovskej funkcie, preto v tejto časti týkajúcej sa vydania bezdôvodného obohatenia žalobu žalobkyne zamietol. Rovnako zamietol žalobu aj v časti týkajúcej sa náhrady cestovných výdavkov uplatnených z titulu náhrady vzniknutej škody, a to s poukazom na ust. § 107 písm. c/ zákona č. 385/2000 Z.z. v spojení s jeho § 114, ako nesprávne uplatnený v tomto konaní, pretože žalobkyňa si mala tento nárok uplatniť u predsedu súdu. Žalobe vyhovel v časti týkajúcej sa náhrady mzdy za 5 dní neplateného voľna v januári 2003 v sume 238,50 Eur a náhrady mzdy za 12 dní dovolenky za rok 2003 v sume 660,45 Eur, všetko s úrokom z omeškania vo výške 9 % od 9. júla 2004 do zaplatenia, keď žalovaný nemal dôvod nútiť žalobkyňu k čerpaniu neplateného voľna a k čerpaniu dovolenky, pokiaľ mala pozastavený výkon funkcie sudcu. Rozhodnutie o náhrade trov odôvodnil poukazom na ustanovenie § 142 ods. O.s.p. a úspechom žalobkyne v konaní v podstatnej miere.

Na odvolanie žalobkyne aj žalovaného Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 29. septembra 2011 sp. zn. 16 Co 217/2011 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej vo vyhovujúcej aj zamietajúcej časti týkajúcej sa istiny potvrdil a v časti týkajúcej sa príslušenstva pohľadávky a trov konania zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie pre jeho nepreskúmateľnosť v tejto časti. Potvrdzujúci výrok vo veci samej odôvodnil jeho vecnou správnosťou, pričom sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa v tejto časti, keď jeho odôvodnenie tu považoval za správne a zákonu zodpovedajúce.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu len do jeho potvrdzujúcej časti týkajúcej sa zamietnutia žaloby podala dovolanie žalobkyňa. Navrhla napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie z dôvodu, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, „keď rôzne administratívne práce vykonávané podľa pokynov predsedu súdu, nepovažuje za plnenie bez právneho dôvodu“. Žiadala, aby dovolací súd zmenil napadnuté

rozhodnutie a žalovanému uložil zaplatiť jej sumu 4.979,08 Eur a sumu 440,42 Eur s 9 % úrokom z omeškania od 1. októbra 2004 do zaplatenia.

Žalovaný navrhol dovolanie žalobkyne ako neprípustné odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) ktorá má právnické vzdelanie (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné aj vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V prejednávanej veci dovolaním žalobkyne nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Dovolanie žalobkyne preto nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie by mohlo byť procesne prípustné, len ak by konanie, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených

v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Existencia niektorej z vyššie uvedených vád však dovolacím súdom nebola v konaní zistená a dovolateľka vo svojom dovolaní ani žiadnu vadu v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p. nenamietala.

Žalobkyňa výslovne namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), ktoré však prípustnosť dovolania nezakladá. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnom posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale nespôsobuje existenciu vady v zmysle § 237 O.s.p. I keby teda tvrdenie dovolateľky bolo opodstatnené (dovolací súd ho z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľkou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Možno teda uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok žalobkyne odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, nakoľko mu v tomto konaní žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. marca 2013

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková